

РЕШЕНИЕ

№ 2784

гр. София, 14.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян
Яна Ем. Владимирова

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Хрипсима К. Мъгърдичян Въззивно гражданско дело № 20211100513822 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение от 08.04.2021 год., постановено по гр.дело №42302/2020 год. по описа на СРС, ГО, 124 с-в, е признато за установено по предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „Т.С.” ЕАД срещу М. С. С., С. С. С. и И. К. И. искове е правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 150 ЗЕ и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че ответниците дължат на ищеца, както следва:

М. С. С. – сумата от **409.40 лв.**, представляваща стойност на потребена топлинна енергия в топлоснабден имот, находящ се гр.София, ж.к.“***** абонатен №*****”, за периода от 01.04.2017 год. до 30.04.2019 год., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.дело №23666/2020 год. по описа на СРС, ГО, 124 с-в – 11.06.2020 г. до изплащане на вземането; сумата от **78.23 лв.**, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 11.06.2017 год. до 28.05.2020 год.; сумата от **6.12 лв.**, представляваща стойност на услугата дялово разпределение за периода от 01.04.2017 год. до 30.04.2019 год., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.дело №23666/2020 год. по описа на СРС, ГО, 124 с-в – 11.06.2020 г. до изплащане на вземането и сумата от **1.13 лв.**, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 11.06.2017 год. до 28.05.2020 год., като исковете са отхвърлени в останалата им част до

пълните предявени размери и ответникът е осъден да заплати на ищеца на основание чл. 78, ал. 1 ГПК направените разноси в исковото производство в размер на 138.20 лв., както и направените разноси в заповедното производство в размер на 18.61 лв.

С. С. С. – сумата от **409.40 лв.**, представляваща стойност на потребена топлинна енергия в топлоснабден имот, находящ се гр.София, ж.к.“***** абонатен №*****”, за периода от 01.04.2017 год. до 30.04.2019 год., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.дело №23666/2020 год. по описа на СРС, ГО, 124 с-в – 11.06.2020 г. до изплащане на вземането; сумата от **78.23 лв.**, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 11.06.2017 год. до 28.05.2020 год.; сумата от **6.12 лв.**, представляваща стойност на услугата дялово разпределение за периода от 01.04.2017 год. до 30.04.2019 год., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.дело №23666/2020 год. по описа на СРС, ГО, 124 с-в – 11.06.2020 г. до изплащане на вземането и сумата от **1.13 лв.**, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 11.06.2017 год. до 28.05.2020 год., като исковите са отхвърлени в останалата им част до пълните предявени размери и ответникът е осъден да заплати на ищеца на основание чл. 78, ал. 1 ГПК направените разноси в исковото производство в размер на 138.20 лв., както и направените разноси в заповедното производство в размер на 18.61 лв.

И. К. И. – сумата от **818.79 лв.**, представляваща стойност на потребена топлинна енергия в топлоснабден имот, находящ се гр.София, ж.к.“***** абонатен №*****”, за периода от 01.04.2017 год. до 30.04.2019 год., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.дело №23666/2020 год. по описа на СРС, ГО, 124 с-в – 11.06.2020 г. до изплащане на вземането; сумата от **156.46 лв.**, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 11.06.2017 год. до 28.05.2020 год. /при допусната от СРС очевидна фактическа сума при отразяване на стойността на това вземане, която е посочена като 156.76 лв./; сумата от **12.24 лв.**, представляваща стойност на услугата дялово разпределение за периода от 01.04.2017 год. до 30.04.2019 год., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.дело №23666/2020 год. по описа на СРС, ГО, 124 с-в – 11.06.2020 г. до изплащане на вземането и сумата от **2.25 лв.**, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 11.06.2017 год. до 28.05.2020 год., като исковите са отхвърлени в останалата им част до пълните предявени размери и ответникът е осъден да заплати на ищеца на основание чл. 78, ал. 1 ГПК направените разноси в исковото производство в размер на 276.40 лв., както и направените разноси в заповедното производство в размер на 37.22 лв.

Горепосоченото решение е постановено при участието на привлечено от ищеца трето

лице-помагач „Х.И Р.“ ЕООД.

Срещу решението са подадени в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК въззивни жалби от тримата ответници М. С. С., С. С. С. и И. К. И.. Тримата жалбоподатели поддържат, че по делото не било доказано съществуването на твърдяното облигационно правоотношение между страните. Изравнителните сметки не им били връчени. В имота нямало отоплителни тела, като е претенцията на ищеца била само за топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация. Първите двама жалбоподатели сочат освен това, че процесният имот се ползвал само от ответника И. К. И., като това, че били собственици на имота не ги правело ползватели на услугата на ищеца. Ето защо молят решението на СРС да бъде отменено в обжалваните му части, а искове – отхвърлени.

Ответникът по жалбата „Т.С.“ ЕАД счита, че решението на СРС следва да бъде потвърдено в обжалваните му части.

Третото лице-помагач „Х.И Р.“ ЕООД не изразява становище по въззивните жалби.

Софийският градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивните жалби пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, приема следното:

Предявени са за разглеждане по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 159 ЗЕ и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо в обжалваните части, но е частично неправилно.

Основният спорен във въззивното производство въпрос е свързан със съществуването на твърдяното облигационно правоотношение между страните.

Според задължителните за съдилищата разяснения, дадени с т. 1 от Тълкувателно решение № 2/2017 год. на ВКС по тълк.дело № 2/2017 год., ОСГК, правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди е регламентирано от законодателя в специалния ЗЕ като договорно правоотношение, произтичащо от писмен договор, сключен при публично известни общи условия, предложено от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР – чл. 150, ал. 1 ЗЕ. Писмената форма на договора не е форма за действителност, а за доказване. Тази договорна природа на правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди остава непроменена при множеството изменения на относимите норми от ЗЕ /чл. 149, чл. 150, чл. 153, ал. 1 и § 1 ДР/, които регламентират страните по договора при публично известни общи условия. Съгласно чл. 149 и чл. 150 ЗЕ страна /купувач/ по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди е клиентът на топлинна енергия за битови нужди, какъвто е и „битовият клиент“, който според легалното определение в т. 2а от § 1 ДР ЗЕ, публикувана в ДВ, бр. 54 от 17.07.2012 год., е клиент, който купува енергия за собствени битови нужди. При действалите преди изм. в ДВ,

бр. 54 от 17.07.2012 год. редакции на чл. 149, чл. 150 и чл. 153, ал. 1 ЗИ, страна по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди е потребителят на топлинна енергия за битови нужди, който ползва енергия за домакинството си /т. 42 от § 1 ДР ЗЕ /отм./, в редакция от ДВ, бр.107 от 09.12.2003 год. и ДВ, бр. 74 от 08.09.2006 год./.

В разглеждания случай е установено по делото, че процесният имот е бил топлофициран и че сградата – етажна собственост /в която се намира процесният имот/ е била присъединена към топлопреносната мрежа. Доказано е също така въз основа на съвкупната преценка на писмените доказателства по делото – договор за продажба на държавен недвижим имот по реда на НДИ, нотариален акт за учредяване на договорна ипотека, удостоверения за наследници, списък на етажните собственици, обективиран в протокол за проведено на 23.10.2007 год. Общо събрание на етажните собственици на процесната сграда и главни отчети, които са подписани от ответника И. К. И. /тези документи по своето правно естество съставляват частни свидетелстващи документи и обективират неизгодно за автора им обстоятелство – че е титуляр на клиентска партида №***** – виж чл. 180 ГПК, т.е. имат значението на извънсъдебно признание/, че процесният апартамент №94 е бил собственост на К. И. В. и Й.С.В., а впоследствие е бил придобит по силата на законово наследствено правопримство от ответника И. К. и неговата сестра С. К.а С.а /техни деца/ – при равни права, като между посочения ответник и ищеца е съществувало облигационно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия за битови нужди /клиентската партида за имота е била водена на името на посочения ответник – единият от наследниците на първоначалните собственици на жилището/. Следователно ответникът И. К. И. се явява потребител на топлинна енергия за битови нужди по смисъла § 1, т. 42 от ДР на ЗЕ, респ. има качеството на битов клиент съгласно § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ вр. с чл. 153, ал. 1 ЗЕ /редакция ДВ, бр. 54 от 2012 год., в сила от 17.07.2012 год./.

Съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕР /писмена форма на договора не е предвидена/. Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите /чл. 150, ал. 2 от закона/. В случая е несъмнено, че Общите условия на ищцовото дружество са влезли в сила, доколкото са били публикувани, като по делото не са релевирани нито твърдения, нито има данни, че ответникът И. К. И. е упражнил правото си на възражение срещу Общите условия в срока по чл. 150, ал. 3 ЗЕ. Поради изложеното, настоящият съдебен състав приема, че през исковия период между ищеца и посочения ответник са били налице договорни отношения по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения на страните, съгласно ЗЕ и Общите условия, както е приел и СРС.

Според разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за

извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ /чл. 139 – чл. 148/ и в действащата към процесния период Наредба №16-334 от 06.04.2007 год. за топлоснабдяването /Обн. ДВ, бр.34 от 24.04.2007 год./.

Установено е въз основа на съвкупната преценка на писмените доказателства по делото и заключението на вещото лице по допуснатата и изслушана в първоинстанционното производство съдебно-техническа експертиза, което при преценката му по реда на чл. 202 ГПК следва да бъде кредитирано, че през исковия период в процесния имот е имало водомер за топла вода, като не са били монтирани отоплителни тела, както и топлоразпределители; делът на ответника бил изчислен в съответствие с правилата на действащата нормативна уредба, като ищецът бил отчитал за своя сметка технологични разходи, а измервателните уреди били изправни – общият топломер в абонатната станция бил преминал през съответните метрологични проверки, като било констатирано, че съответства на одобрения тип. Т.е. доказано е, че при определяне на дължимите суми с изравнителните сметки е спазена нормативно установената методология.

Задълженията за заплащане на стойността на топлинната енергия за процесния период са възникнали като срочно съгласно клаузата на чл. 33, ал. 1 от Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от 2016 /одобрени с решение на КЕВР от 27.06.2016 год. и в сила от 11.07.2016 год./ – в 45-дневен срок след изтичане на месеца, за който се отнася. Т.е., за изпадането на длъжника в забава не е необходимо отправянето на покана от страна на кредитора.

Безспорно е във въззивното производство, че стойността на доставената топлинна енергия през периода от 01.04.2017 год. до 30.04.2019 год. възлиза на 1 637.59 лв., стойността на услугата дялово разпределение – на 24.48 лв., обезщетението за забава в размер на законната лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 11.06.2017 год. до 28.05.2020 год. – на 312.92 лв., а обезщетението за забава в размер на законната лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 11.06.2017 год. до 28.05.2020 год. – на 4.51 лв. /виж и заключението на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза, което подлежи на кредитиране – чл. 202 ГПК/, поради което и законосъобразно първоинстанционният съд е приел, че са налице основанията за ангажиране на отговорността на ответника И. К. И. за 1/2 част от посочените суми, ведно със законната лихва върху главниците, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК до окончателното им изплащане – чл. 422, ал. 1 ГПК.

На следващо място по делото е установено, че С. К.а С.а е починала на 28.02.2007 год. и е оставила за свои наследници по закон М. С. С. – син и С. С. С. – съпруг /другите двама ответници по делото/. Въпреки че последните се легитимират като титуляри на права по отношение на топлоснабдения имот през процесния период /всеки от тях по 1/4 ид.ч./, противно на приетото от СРС, настоящият съдебен състав намира, че между тях и ищеца не е възникнало твърдяното облигационно правоотношение. По принцип съдбата на първоначалния договор за продажба на топлинна енергия за същия топлоснабден имот, сключен със собственика, зависи от договореното в последния, включително в публичното

известните общи условия към него. В частност обаче клаузата на чл. 63, ал. 2 от Общите условия на ищеца не може да намери приложение, доколкото страна по първоначалното правоотношение е бил единствено ответникът И. К. И..

В този смисъл и при приложение на неблагоприятните последици от правилата за разпределение на доказателствената тежест, въззивният съд счита, че ищецът не се легитимира като титуляр на главни вземания срещу посочените двама ответници. А щом няма главни вземания, не може да има и задължения за обезщетения за забава по чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ето защо решението на СРС следва да бъде отменено в частта му, в която са уважени предявените иски срещу ответниците М. С. С. и С. С. С. /включително и в частта му, в която е ангажирана отговорността за разноси на посочените ответници/, а претенциите – отхвърлени.

В останалата обжалвана част първоинстанционното решение трябва да бъде потвърдено, като правилно.

На основание чл. 280, ал. 3 ГПК настоящото решение не подлежи на касационно обжалване.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решението от 08.04.2021 год., постановено по гр.дело №42302/2020 год. по описа на СРС, ГО, 124 с-в, в частта му, в която са уважени предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „Т.С.” ЕАД срещу М. С. С. и С. С. С. иски с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 150 ЗЕ и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, както и в частта му, в която всеки един от ответниците М. С. С. и С. С. С. е осъден да заплати на ищеца „Т.С.“ ЕАД разноси в исковото производство в размер на 138.20 лв., както и разноси в заповедното производство в размер на 18.61 лв., като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „Т.С.” ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.”*****, срещу М. С. С. с ЕГН *****, с адрес: гр.София, ж.к.”*****, иски с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 150 ЗЕ и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 409.40 лв., представляваща стойност на потребена топлинна енергия в топлоснабден имот, находящ се гр.София, ж.к.”***** абонатен №*****, за периода от 01.04.2017 год. до 30.04.2019 год., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.дело №23666/2020 год. по описа на СРС, ГО, 124 с-в – 11.06.2020 г. до изплащане на вземането; сумата от 78.23 лв., представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 11.06.2017 год. до 28.05.2020 год.; сумата от 6.12 лв., представляваща стойност на услугата

дялово разпределение за периода от 01.04.2017 год. до 30.04.2019 год., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.дело №23666/2020 год. по описа на СРС, ГО, 124 с-в – 11.06.2020 г. до изплащане на вземането и сумата от 1.13 лв., представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 11.06.2017 год. до 28.05.2020 год.

ОТХВЪРЛЯ предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „Т.С.” ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.”****”, срещу С. С. С. с ЕГН *****, с адрес: гр.София, ж.к.“Филиповци“, ул.”****”, искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 150 ЗЕ и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 409.40 лв., представляваща стойност на потребена топлинна енергия в топлоснабден имот, находящ се гр.София, ж.к.“***** абонатен №*****, за периода от 01.04.2017 год. до 30.04.2019 год., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.дело №23666/2020 год. по описа на СРС, ГО, 124 с-в – 11.06.2020 г. до изплащане на вземането; сумата от 78.23 лв., представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 11.06.2017 год. до 28.05.2020 год.; сумата от 6.12 лв., представляваща стойност на услугата дялово разпределение за периода от 01.04.2017 год. до 30.04.2019 год., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.дело №23666/2020 год. по описа на СРС, ГО, 124 с-в – 11.06.2020 г. до изплащане на вземането и сумата от 1.13 лв., представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 11.06.2017 год. до 28.05.2020 год.

ПОТВЪРЖДАВА решението от 08.04.2021 год., постановено по гр.дело №42302/2020 год. по описа на СРС, ГО, 124 с-в, в останалата му обжалвана част.

Решението е постановено при участието на привлечено от ищеца трето лице-помагач „Х.И Р.“ ЕООД.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____